

РЕШЕНИЕ

№ 37709

гр. София, 14.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Биляна Икономова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **6906** по описа за **2025** година докладвано от съдия Наташа Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. Образувано е по касационна жалба на Л. С. П., ЕГН: [ЕГН], чрез адв. Н., срещу Решение № 1984/31.05.2025 г., постановено по НАХД № 20241110217801/2024 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 23-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 24-4332-027462/13.11.2024 г., издадено от началник група СДВР, отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с което на касатора, за нарушение на чл. 174, ал. 3, предл. 2 ЗДвП., са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 2000 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца.

В касационната жалба се навеждат доводи за постановяване на обжалваното решение в нарушение на материалния закон и при допуснати от СРС съществени нарушения на процесуалните правила. Оспорват се изводите на въззивния съд за процесуална законосъобразност на издаденото наказателно постановление, както и за доказаност на нарушението. Искане се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което процесното наказателно постановление бъде отменено.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не изпраща представител. Постъпила е на 14.10.2025 г. молба от адвокат В. Н., с която заявява, че не е в състояние да се яви в съдебно заседание, поради служебна ангажираност, не възразява да се даде ход на делото, няма искания по доказателствата и поддържа жалбата.

Ответникът – началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция“ – СДВР, редовно призван, не се явява и не изпраща представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор П., дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, I касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

С обжалваното решение Софийски районен съд е потвърдил Наказателно постановление /НП/ № 24-4332- 027462/13.11.2024 г., издадено от началник група СДВР, отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с което на касатора, за нарушение на чл. 174, ал. 3, предл. 2 ЗДвП., са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 2000 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца. СРС е приел за установено от фактическа страна, че на посочената в акта и НП дата около 13.20 ч. жалбоподателят управлявал автомобил в С. по [улица]и в района на номер 67 бил спрян за проверка от служители на СДВР. При извършената проверка водачът бил поканен от служителите на СДВР да предостави проба за извършване на проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози, като същият отказал. Връчен му е талон за медицинско изследване за вземане на биологични проби за химико токсикологично лабораторно изследване за употребата на наркотични вещества или техни аналози. Впоследствие медицинско изследване за вземане на биологични проби и химико-токсикологично лабораторно изследване за употребата на наркотични вещества или техни аналози не били извършени поради неявяване на касатора в указаното лечебно заведение за извършването на изследванията. За констатираното нарушение е съставен АУАН и въз основа на акта е издадено обжалваното НП.

За да постанови решението си, въззивният съд е анализирал приобщените по реда на чл. 283 НПК писмени доказателства, представени с НП и в съдебното производство, и е събрал като доказателства показанията на актосъставителя. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, които по своя характер да са затруднили правото на защита на наказаното лице. По съществуването на спора съдът е обосновал извод за безспорна установеност на нарушението от обективна и субективна страна.

Пред настоящата инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне относно наведените в жалбата касационни основания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Съобразно чл. 220 АПК касационната инстанция възприема установената от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Настоящият съдебен състав споделя направените от СРС правни изводи по следните съображения:

Правилна е преценката на въззивния съд, че П. е осъществил от обективна страна състава на нарушението по чл. 174, ал. 3, предл. 2 ЗДвП. Разпоредбата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП. в относимата редакция предвижда, че водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за

установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв., които наказания са абсолютно определени.

Съгласно трайната съдебна практика, нормата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП. съдържа два отделни състава на административни нарушения – отказ за извършване на проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози и неизпълнение на предписание за изследване на концентрацията на алкохол в кръвта и/или наркотични вещества или техни аналози. Осъществяването на което и да е от горните две нарушения ангажира административнонаказателната отговорност на нарушителя по същата правна норма, като е възможно, в условията на кумулативност, да бъдат извършени и двете форми на изпълнителното деяние. Всяко от тези две деяния е основание за ангажиране отговорността на лицето по чл. 174, ал. 3 ЗДвП.

От граматическото тълкуване на чл. 174, ал. 3 ЗДвП и употребения в разпоредбата съюз „или“ следва, че нарушението при първата от посочените алтернативи е довършено с обективизирането на самия отказ за извършване на проверка с техническо средство, като последващите действия на нарушителя по извършване на изследване с доказателствен анализатор или даване на кръвна проба и провеждане на химическо изследване, не са елемент от фактическия състав на отказа за възникване на отговорността на дееца. В този смисъл е и чл. 3 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, която изисква съставянето на АУАН на мястото на извършената проверка едновременно с издаване на талона за медицинско изследване. За съставомерността на отказа по чл. 174, ал. 3 ЗДвП. лицето да бъде тествано за наличие на наркотични вещества или техни аналози с техническо средство е без значение дали впоследствие е изпълнено предписанието за извършване на медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта или употребата на наркотични вещества, респ. причините за неизвършването му са правноирелевантни към съставомерността на извършеното нарушение.

В случая П., освен че е отказал да бъде тестван за употреба на наркотични вещества с техническо средство, не е изпълнил и предписанието за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, т.е. реализирани са и двете алтернативно предвидени хипотези на нормата, което е възможно. На водача е издаден талон за медицинско изследване, който е приложен по делото. Поради това няма никакво съмнение за настоящия състав, че именно касаторът е извършил от обективна страна и двете хипотези по чл. 174, ал. 3 ЗДвП. Няма данни да е изпълнено предписанието за медицинско изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, което е дадено по време на проверката, чрез връчване на цитирания талон. Поради това правната квалификация на нарушението по чл. 174, ал. 3 ЗДвП. в НП е правилна. Доказателствата са достатъчни да се направи извод за доказаност на нарушението.

В случая, наказание е наложено за реализиране на административнонаказателен състав по чл. 174, ал. 3, предл. 2 ЗДвП. /не изпълни предписание за изследване/, като фактическите обстоятелства във връзка с този състав са точно и безпротиворечиво описани в АУАН и НП. Относителните факти и обстоятелства относно това нарушение са изяснени и се потвърждават както от показанията на разпитаните свидетели, така и от съдържанието на АУАН, редовно съставен и ползващ се с презумптивна доказателствена сила по чл. 189, ал. 2 ЗДвП. в хода на административнонаказателното производство. Съставеният АУАН има доказателствена тежест за

изписаните в него фактически положения и при положение, че в хода на производството не се представят доказателства от жалбоподателя за установяване на други факти за същата фактическа обстановка. Въпреки предоставената му възможност, жалбоподателят не е ангажирал доказателства за опровергаване на изложените в АУАН обстоятелства. Оспорване на фактическите констатации няма стойност, доколкото не се навеждат други фактически твърдения за случилото се, които да се докажат по надлежния ред с допустими, относими и необходими доказателствени средства. В тази връзка, не може да се приемат твърденията на касатора за неточно и некоректно описание на нарушението, нито за подвеждане на два отделни състава на административно нарушение в едно нарушение.

Установената безпротиворечиво фактическа обстановка е възпроизведена в съответствие с правилата по чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, като административнонаказаното лице не е възпрепятствано да разбере за кое свое деяние /бездействие/ му е наложено и конкретно административно наказание. При доказаност и на двете алтернативно предвидени хипотези предвидени в чл. 174 ал.3 от ЗДвП, административно наказващия орган е наложил наказание за втората хипотеза – чл. 174 ал.3 предл второ ЗДвП. Видно от съдържанието на съставения АУАН, при фактическото описание на нарушението са изложени обстоятелства, сочещи осъществяване на втората хипотеза на чл. 174, ал. 3 ЗДвП, а именно не изпълни предписание за изследване. Въпреки, че в НП са посочени двете форми на изпълнително деяние /доказани по делото/, регламентирани в чл. 174, ал. 3 ЗДвП., то административно-наказателната отговорност е реализирана за едната от тях, а именно- не изпълни предписание за изследване. Това разширяване в описанието на нарушението /посредством прибавяне и другата алтернатива/ обаче, не е довело до неяснота, доколкото от събраните по административнонаказателната преписка доказателства е установено, че талон за медицинско изследване е издаден на касатора, но същият е отказал да даде биологична проба. Отделно от това, както бе посочено по-горе, отказът на санкционираното лице да бъде проверено за наличие на наркотични вещества или техни аналози с техническо средство е също основание за санкционирането му по чл. 174, ал. 3 ЗДвП. Правилото на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. е специална разпоредба относно отказ от изпълнение на нареждане на орган по контрол на движението, при която изпълнителното деяние има за предмет конкретно - отказ да се извърши проверка за употреба на алкохол, наркотици или друго упойващо вещество с техническо средство или отказ да се изпълни предписание за медицинско изследване. Ето защо, който и да е от двата отказа – било да се извърши проверка с техническо средство, било да се изпълни предписание за медицинско изследване ще е съставомерен по смисъла на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

Предвид гореизложеното, решението, предмет на касационна проверка, не страда от наведените касационни основания. При извършената служебна проверка по чл. 218, ал. 2 АПК, съдът констатира, че СРС е постановил съдебния си акт в съответствие със закона. Обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

Ответникът претендира юрисконсултско възнаграждение, поради което на същия се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 130 лв., определен съгласно чл. 63д ал. 4 от ЗАНН вр. с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, I-ви касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1984/31.05.2025 г. по НАХД № 20241110217801/2024 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 23-ти състав.

ОСЪЖДА Л. С. П., ЕГН: [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 130 /сто и тридесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.